

The background of the cover is a dark, atmospheric illustration of a forest at night. The trees are rendered in shades of deep blue and black, with some glowing yellow spots that could be fireflies or small lights. In the upper left, a bright yellow full moon is partially obscured by a tree branch. In the center, a young boy in a dark suit is running away from the viewer down a path that leads into a tunnel-like opening in the trees. The overall mood is mysterious and slightly ominous.

IVONA BŘEZINOVÁ

Útěk

Kryšpína N.

Ilustrovala
Barbora Kyšková

albatros

Albatros

IVONA BŘEZINOVÁ

Útěk

Kryšpína N.

IVONA BŘEZINOVÁ

Útěk

Kryšpína N.

*Ilustrovala
Barbora Kyšková*

Albatros

© Ivona Březinová, 2014

Illustrations © Barbora Kyšková, 2014

www.brezinova.cz

ISBN 978-80-00-03712-7

„TAK SI TO JEŠTĚ JEDNOU ZOPAKUJEME,“ pronese trpělivě nadpraporčík Bárta a zpříma pohlédne na jedenáctiletého chlapce před sebou. „Po večeri jste měli osobní volno a hráli jste hry na mobilu. Je to tak?“

„Na tabletu,“ opraví ho kluk trochu nesvůj, s policistou totiž mluví poprvé v životě.

„Aha. Takže na tabletu,“ udělá si nadpraporčík poznámku v notesu.

„A... taky...“

„Co taky?“

Kluk zaraženě mlčí.

„Podívej, Denisi, musíš mi říct úplně všechno, jasný? Každá maličkost může být důležitá. Důležitější, než si třeba dokážeš představit. Takže co?“

„No... prostě... neměli jsme osobní volno, ale zaracha,“ hlesne kluk pořád ještě nejistým hlasem.

„Zaracha? Chceš mi říct, že jste tu byli za trest? Proč?“ zbystrí nadpraporčík.

„Že jsme odpoledne na vycházce házeli šišky po jedné ženské. Teda paní,“ opraví se Denis, a jak mu náhle roste kuráž, rychle dodává: „Kdo se trefil, nesměl po večeri zůstat v jídelně na večerní program. Pff! Stejně jsou to vždycky

kraviny pro mrňata. Luďa se netrefil a musel do jídelny, chudák.“

„Takže, když se to tak vezme z tvého pohledu, vy jste vlastně na pokoji zůstali za odměnu,“ mne si nadpraporčík nos, aby zakryl pobavený úsměv.

Vzápětí opět zvažní, na legrácky teď není čas.

„Kryšpín se trefil?“ ptá se jakoby mimochodem.

„Ten? Ten by se netrefil ani do slona. Je totálně...“

„Totálně co?“

„Nemožnej!“ vyhrkne Denis.

Větve ho chytají za rukávy. Au! Jedna ho s vyceněnými zuby sekla trnem. Kryšpín prudce škubne, aby bundu uvolnil. Představuje si zvuk trhající se látky. To zas bude řečí! A není to fuk? Stačí odvrátit hlavu a svět slov se vypne.

Prodírá se roštím už nejmíň hodinu. Možná dvě. Anebo taky jen půl. Noční čas plyne jinak. Chybí mu záchytné body. Kryšpína náhle napadá, že tahle noc třeba nikdy neskončí. Vždyť i les před ním se zdá být nekonečný. Totálně nekonečný, řekl by Denis. Možná se bude nepřátelským trnám prodírat až do konce života.

V tu chvíli ho i přes rychlý pohyb přepadá zima. Zimomřivě si přitáhne bundu k tělu. Škoda že cestou někde ztratil kšiltovku. A co! Stejně nehřála. Kryšpín cítí, že chlad vychází z břicha. Vnitřnosti se mu úplně tetelí.

Nevěděl jsem, že strach studí, zastaví se překvapeně. Rád by se rozhlédl, zaposlouchal...

Má pocit, že v dálce zahoukala sova. Sýček? Učitel jim jednou ve škole pouštěl nahrávky ptačích hlasů, měl dávat větší pozor. A teď! Teď zaslechl vytí vlka. Nebo je to pes? Ne,